

Carolyn Woods

PAHOLAINEN VUOTEESSANI

Minerva

Paholainen vuoteessani

Carolyn Woods

PAHOLAINEN VUOTEESSANI

Englannin kielestä kääntänyt
Sirpa Saari

minerva
MINERVA KUSTANNUS OY
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

Kirjallisuussitaattien suomentajat on ilmoitettu sivuilla 290–291 kohdassa ”Tekstilainaukset”.

Englanninkielinen alkuperäisteos
Carolyn Woods: *Sleeping with a Psychopath*
© Carolyn Woods, 2021

Suomenkielinen laitos
© Minerva Kustannus Oy, 2021
Suomennos Sirpa Saari

Kansi, ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-229-0
Painettu EU:ssa, Scandbook 2021

Omistettu Laralle ja Emmalle

Hän valitsee sinut, valloittaa sinut puheillaan ja hallitsee sinua pelkällä olemuksellaan, ja sinä ihastelet hänen sanavalmiuttaan ja suuria suunnitelmiaan. Hän saa sinut viihtymään, mutta sinä maksat laskun. Hän huijaa sinua hymyillen, mutta pelottaa sinua katseellaan. Ja kun hän on saanut sinusta tarpeekseen, niin kuin väistämättä käy, hän hylkää sinut ja vie mennessään viattomuutesi ja ylpeytesi. Hänen lähdettyään olet surullinen mutta et yhtään viisaampi, ja mietit pitkään, mitä oikein tapahtui ja mitä teit väärin. Jos joku hänen kaltaisensa vielä koputtaa ovellesi, pyydätkö hänet sisään?

Nimimerkki ”A Psychopath in Prison”,
Robert D. Hare: *Without Conscience*

SISÄLLYS

	Prologi	11
1.	Ikimuistoinen päivä	15
2.	Kiireinen mies	32
3.	Rakastuminen	40
4.	Rakkauspommi	62
5.	007-rakastettuni	88
6.	Peilisali	113
7.	Nukkumista valot päällä	133
8.	Putoaminen	155
9.	Yksinäinen hylkiö	193
10.	Pako omasta itsestäni	206
11.	Rikosetsivien jäljillä	216
12.	Vääristeltyä totuutta	228
13.	Todiste vahvuudesta	241
14.	Halu ajatella hyvää itsestään	251
15.	Käärme kukkapenkissä	262
16.	Kirkkauden tyyssija	280
	Kirjailijasta	288
	Kiitokset	289
	Teksti- ja kuvälähteet	290

PROLOGI

15. kesäkuuta 2013

Olen sokissa. Makaan lamaanuneena paikallani pystymättä liikahtamaankaan. Hermoni ovat jännittyneet äärimmilleen. Minua väsyttää, mutta jos suljen silmäni, tajuntaani vyöryy psykedeelinen valonvälke, joka saa minut voimaan pahoin. Siispä makaan vain hiljaa silmät selällään ja uskallan hädin tuskin hengittää.

Haluan kuolla. Tunnen, miten musta aukko nielaisee minut vähitellen pyörteisiinsä, ja päässäni rätisevän valkoisen kohinan keskeltä tunkee esiin kaksi sanaa, yhä uudelleen ja uudelleen, ne kirkuvat päästäkseen ulos, yhä kovempaa ja kovempaa, kunnes menetän melkein tajuntani.

HELVETIN KUSIPÄÄ!

On torstai 13. päivä kesäkuuta vuonna 2013. Vielä puolitoista vuotta sitten olin ollut seurallinen, sivistynyt, itsevarma ja omasta vapaudesta täysin rinnoin nauttiva aikuinen nainen. Olin selittänyt avioeron, vanhempieni kuoleman ja työttömyysjakson, ja olin valmis aloittamaan elämäni alusta. Kaksi tytärtäni olivat jo lentäneet pesästä, olin myynyt omaisuuteni ja muuttanut viihtyisään Cotswoldin alueella sijaitsevaan pikkukaupunkiin, mistä etsiskelin itselleni uutta omistusasuntoa. Asuin vuokralla pienessä viehättävässä omakotitalossa ja työskentelin paikakunnalla sijaitsevassa ylellisessä vaatetus- ja sisustusliikkeessä, jonka asiakaskunta oli äveriästä. Jotta pystyin palvelemaan asiakkaitani vakuutavasti, saatoin hyvällä omallatunnolla satsata myös omaan ulkonäkööni. Kerran jopa pukeuduin silinterihattuun ja hännystakkiin – ehkä se jo kertoo jotain siitä, minkä tyylistä liikkeestä oli kyse. Olin työskennellyt sitä ennen lähes kymmenen vuotta lääkefirmassa, jonka hieman tunkkaiseen ilmapiiriin uudenlainen työ toi virkistävää vaihtelua.

Vietin vilkasta seuraelämää ja tein parhaani kotiutuakseni kaupunkiin ja saadakseni uusia ystäviä. Vanhat ystäväni ihailivat rohkeuttani ja sanoivat minun ”elävän unelmaani”. En olisi voinut olla onnellisempi. Enkä todellakaan havitellut uutta romanttista suhdetta.

Mutta eräänä päivänä myymälään – ja elämäni – astui mies, joka muutti kaiken. En ollut koskaan tavannut ketään hänenlaistaan. Tunsin välittömästi vetoa häneen ja niin hänkin minuun. Hän oli uskomattoman komea ja huomaavainen. Tutustuimme nopeasti toisiimme, ja sain kuulla hänen olevan varakas sveitsiläinen pankkiiri ja veropakolainen. Myöhemmin hän paljasti minulle salaisuuden ja vannotti minua olemaan kertomatta sitä kenellekään: pankkiala oli hänelle vain peitettyötä. Oikeasti hän oli vakooja.

Tiedän, että tämä kuulostaa käsittämättömältä, mutta uskoin joka sanan. Mies todellakin näytti sanojensa mittaiselta, ja monet pikkusattumukset saivat minut vakuuttuneeksi siitä, että hän oli tosielämän James Bond. Rakastuin häneen ja uskoin meneväni hänen kanssaan naimisiin. Vaatekaapissani odotti valmiina kallis hääpuku.

Kun mietin suhdettamme, minusta tuntuu, että tämä kaikki tapahtui kauan sitten. Olen tottunut Markin epäsäännölliseen elämäntapaan, mutta nyt en ole nähnyt häntä useaan kuukauteen, ja vaikka hän soittaa tai lähettää minulle tekstiviestejä päivittäin, olen huolissani hänen terveydestään.

Mark on alkanut vähitellen kontrolloida elämäni. Hän esimerkiksi suostutteli minut luopumaan itselleni mieluisasta työpaikasta ja asunnosta ja sai minut muuttamaan taloon, jonka oli ostanut meille. Samaan aikaan meille remontoitiin toista, vieläkin upeampaa kartanoa, josta piti tulla meidän yhteinen kotimme. Hän on eristänyt minut muista ihmisistä, ja minusta on tullut pelokas, masentunut ja sulkeutunut. En ymmärrä tätä. Minusta tuntuu, kuin aivojani olisi pyöritetty tehosekoittimessa. En enää luota itseeni ja vietän suuren osan ajastani yksin neljän seinän sisällä. Odotan vain surkeana Markin yhteydenottoja ja tietoa siitä, milloin näemme taas toisemme.

Kun katson peiliin, tunnistan tuskin itseäni. Ihmiset ovat aina sanoneet, että näytän ikäistäni nuoremmalta, mutta nyt näytän hirveältä. Minulla on identiteettikriisi. En enää tiedä itsekään, kuka olen. Vaikuttaa siltä, kuin jokainen Markin kanssa vietetty kuukausi olisi vanhentanut minua vuodella. Aikaisemmin panostin ulkonäkööni – pukeuduin

tyylikkäästi, meikkasin joka päivä ja kävin kampaajalla parin kuukauden välein – mutta nyt se kaikki on jäänyt. Hiuksissani näkyy harmaata, ja silmieni ympärillä on mustat renkaat. Elän vain päivän kerrallaan, eikä minulla ole tietoa vakituiseista asunnosta.

Puoli vuotta sitten sain tarpeekseni yksinäisyydestä ja muutin pois kolmen miljoonan punnan arvoisesta kaupunkiasunnosta, jonka Mark oli ostanut Bathista. Asun nyt erään vanhan ystäväni luona. En selviä enää veloistani, joten vietän kiertolaiselämää: luotan siihen, että aina joku ystävällinen tuttava tarjoaa minulle tilapäisen majapaikan.

Toinen puoli minusta elättelee yhä toivoa siitä, että olen vain ylireagoinut ja Markin lupaama uusi yhteinen elämä on vielä edessäpäin. Suhteemme alussa Mark kertoi, että häneltä menisi puolitoista vuotta saada elämänsä järjestykseen. Lupasin odottaa häntä. Mutta nyt tuo aika on pian kulunut, olen jaksamiseni äärirajoilla enkä tiedä, mitä teen. Mark on pettänyt luottamukseni uudelleen ja uudelleen, mutta uskottelen yhä itselleni hänen olevan kunniallinen. En voi enää muuta kuin toivoa.

Kello on 4.22 aamulla, ja päivänvalo alkaa jo pilkistää verhojen raosta. En ole nukkunut koko yönä silmäystäkään.

En jaksa enää.

Kätteni hamuavat hämärässä yöpöytää. Löydän puhelimeni ja naputteleen siihen neljä sanaa:

Auta minua, ole kiltti.

Kuluu kaksi tuntia, kunnes James Miller vastaa. Hän kirjoittaa, että voin halutessani soittaa hänelle. En oikeastaan tunne Jamesia kovin hyvin. Hänellä oli joitakin yhteisiä bisneksiä Markin kanssa, ja Mark sanoi, että mikäli emme tavoittaisi toisiamme ja olisin huolissani jostakin, voisin ottaa yhteyttä Jamesiin. Saisin häneltä neuvoja ja tukea, sillä hän tietäisi kaiken.

Soitan Jamesille ja pahoittelen varhaista ajankohtaa. Lyhyt keskustelumme ei kuitenkaan tuo toivomaani mielenrauhaa. Kerron hänelle ongelmani: ”Mark on sanonut minulle viime viikkojen aikana useaan kertaan, että sinä tulet noutamaan minut, tuot mukanasini lentoliput ja rahat, ja me matkustamme hänen luokseen sinne, missä hän sitten lieneekin, koska sinä olet hänelle jonkinlaisen palveluksen velkaa. Tiedätkö siitä jotain?”

”En, olen pahoillani”, James vastaa. ”En tiedä sellaisesta mitään.”

Sitten hän kertoo jotakin uskomatonta.

”Carolyn, olen todella pahoillani, mutta minullakin on ollut ongelmia Markin kanssa. Yritykseni on mennyt käytännöllisesti katsoen nurin, ja maineeni on mennyt. En tiedä, miten selviän tästä. Olen saanut hänestä tietooni sellaista, mikä sinunkin olisi hyvä tietää.”

Kysyn Jamesilta, voisimmeko tavata, ja hän lupaa matkustaa lauantaina Gloucestershirestä Lontooseen vastailemaan kysymyksiini. Minulla on niitä paljon.

Kahden päivän päästä olen taas muuttanut ja majailen vanhan koulu-kaverini luona Lontoon Twickenhamissa. Yhdeksältä aamulla James pysköi moottoripyöränsä talon eteen, ja kävelemme läheiseen Twickenham Green -puistoon. Vaihdamme muutamia kömpelöitä kohteliaisuuksia kiusallisen tietoisina siitä, mitä seuraavaksi tapahtuisi.

Puiston kulmassa sijaitseva Arthur’s Bistro on tyhjä. On vielä aikaista. Valitsemme syrjäisessä nurkkauksessa olevan pöydän, jossa saamme olla rauhassa, ja tilaamme kahvit. James tilaa lisäksi munakokkelia, mutta minulla ei ole nälkä. Vaikka on aurinkoinen kesäkuun aamu, palelen hirveästi, ja tiedän näyttäväni kamalalta. Kahvi alkoi lämmittää, ja minä aloin uskoa, ettei kukaan sivustakatsoja arvaisi minkään asian olevan pielessä tai että maailmani on romahtamaisillaan. Olemme kuin ketkä tahansa kahvikupin äärellä rupattelevat ystävykset. Minulla on ruskea nahkatakki ja farkut ja Jamesilla motoristin ajotakki ja kypärä, joten sulaudumme hyvin kuppilan mutkattoman rentoon tunnelmaan. Kaikesta huolimatta minusta tuntuu, kuin kaulassani roikkuisi kyltti, jossa lukee ”sydän murskana” tai ”itsetuhoinen”.

Aluksi emme tiedä, mistä aloittaa, mutta loppujen lopuksi keskustelumme venähtää tuntien mittaiseksi. Paljastus seuraa toistaan, ja minun on vaikea sulattaa kuulemaani.

Miehen nimi ei olekaan Mark Conway.

Miten ihmeessä minulle kävi näin? Miksi annoin hänen tuhota elämäni ja saattaa itseni itsemurhan partaalle?

Ja jos mies ei ole Mark Conway, kuka helvetissä hän oikein on?

IKIMUISTOINEN PÄIVÄ

Se oli minun elämässäni muistettava päivä, sillä se aiheutti minussa suuria muutoksia. Mutta niin on aina elämässä. Ajattelehan vain jotakin tärkeätä elämäsi päivää, kuvittele ettei sitä olisi ollutkaan, niin aavistat, kuinka eri lailla elämäsi olisi voinut kulua. Pysähdy, sinä joka tätä luet, ja ajattele hetkinen sitä pitkää rautaista tai kultaista ketjua, okaista tai kukkaista, joka ei koskaan olisi kiertänyt ympärillesi, ellei jonakin muistettavana päivänä olisi muodostunut sen ensimmäinen silmukka.

Charles Dickens: *Loistava tulevaisuus*

Vetäessäni tammikuun 19. päivän aamuna vuonna 2012 syrjään makuuhuoneeni verhoja mistään ei olisi voinut päätellä, kuinka dramaattisesti tuleva vuorokausi muuttaisi elämäni. Aamun elottoman väritön taivas pysytteli metallinharmaana koko päivän ja muuttui lyijynharmaaksi illan hämärän laskeutuessa Tetburyn pikkukaupungin ylle.

Asiakkaita oli käynyt vain harvakseltaan, sillä liikkeessämme oli joulusesongin jälkeinen hiljainen vaihe, mutta en voinut kuitenkaan vielä lähteä kotiin, sillä aukioloaikaa oli jäljellä puoli tuntia. Istuin tiskin takana laskemassa päivän kassaa Nina Simonen laulaessa hiljaa taustalla. Samassa kuulin tutun kellon kilahduksen, ja ovi avautui. Nostin katseeni tervehtiäkseni asiakasta.

”Hei”, sanoin hymyillen. ”Kuinka voin auttaa?”

Yksinään asioivat miespuoliset asiakkaat olivat harvinaisuus, ja ne, jotka joskus jalkautuivat liikkeeseemme, olivat tavallisesti pukeutuneet rentoihin farkkuihin tai rypistyneisiin vakosamettihousuihin, joihin oli usein yhdistetty yhtä rypyyinen tweedtakki. Pukeutumiskoodi meillä päin oli ehdottomasti *country casual*, rennon maalaishenkinen. Muodollisempi

smart casual-tyyli ei nauttinut suurta suosiota, ja sitä muodollisempia asukokonaisuuksia näki vain ani harvoin.

Mutta tämä mies oli pukeutunut viimeisen päälle. Hän oli pituudeltaan ja ruumiinrakenteeltaan keskikokoa, hänellä oli paksu, tummanruskea tukka ja ruskeat silmät, hyvin lyhyeksi trimmattu parta ja viikset sekä oliivinvärisen iho. Hänellä oli siisti valkoinen paita (ei solmiota) sekä puku ja silmälasit, jotka näyttivät muotisuunnittelijan aikaansaannoksilta. Hän huokui itsevarmuutta ja mannermaista eleganssia. Tunnelma sähköistyi. Mies katsoi hymyillen suoraan minuun irrottamatta katsettaan silmistäni.

”Huomasin näyteikkunassa kivan pikkutakin. Olisikohan teillä sitä minun koossani?”

”Pitääpä tarkistaa. Miesten vaatteet ovat peremmällä. Tätä tietä.”

Ohjasin miehen huoneen takaosaan.

”Mikä teidän kokonne tavallisesti on? Ehkä 52?”

Kävin läpi rekissä olevia takkeja, mutta turhaan.

”Viimeinen kappale näyttääkin olevan ikkunassa. Käyn hakemassa sen teille.”

”Ei, ei tarvitse. Olin oikeastaan vain katselemassa.”

”Ei siitä ole vaivaa. Voitte odotellessanne katsella hieman ympärillenne. Meillä on muutamia tosi kivoja malleja.”

Nostin esille joitakin vaihtoehtoja ja esittelin niiden värikkäitä vuoreja, eriparisia nappeja ja napinreikiä, jotka olivat kyseisen brändin tavaramerkki. Annoin miehen sovittaa takkeja sillä aikaa, kun kävin hakemassa ikkunassa olevan mallin. Hän jutteli samalla.

”Olen ajanut Long Streetiä edestakaisin joka päivä muutaman viikon ajan. Tuo takki pisti jotenkin silmääni. Itse asiassa en olisi pysähtynyt, ellei minun olisi pitänyt välttämättä päästä parturiin. Mutta parturiliike menee kiinni jo viideltä. Viideltä – aivan älytöntä! Mutta ihan sama. En muutenkaan menisi sellaiseen paikkaan leikkauttamaan hiuksiani. Mutta tässä liikkeessä on tyyliä. Kuinka kauan tämä on ollut täällä?”

”Noin puolitoista vuotta. Otimme vasta ihan äskettäin valikoimaamme myös miesten vaatteet. Miltäs tämä tuntuu?”

Autoin hänen ylleen takin, jonka olin juuri noutanut ikkunasta.

”No, ei se ihan sellainen ole, mihin olen tottunut, mutta pidän siitä kyllä. Se ei taida kuitenkaan oikein istua minulle, vai mitä mieltä olet? Ehkä seuraava koko?”

”Minusta se näyttää hyvältä, mutta jos haluatte, tarkistan, voimmeko tilata teille isomman koon.”

”Ehkä mietin vielä. Voisin teettää jotakin vastaavaa mittatilaustyönä. Se on ainut tapa saada todella istuvia vaatteita. Mikä sinun nimesi muuten on?” Hän katsoi suoraan minuun, yhä hymyillen.

”Carolyn.”

”Minä olen Mark. Hauska tavata.”

Siirryimme liikkeen etuosaan ja rupattelimme niitä näitä, mutta juuri silloin sisään ryntäsi ystäväni Uma yhdessä Lulu-koiransa kanssa. Uma oli tapansa mukaan pukeutunut hieman homssuisesti pitkään öljykangastakkiin ja lampaannahkahattuun. Olimme varsinainen parivaljakko, kuin suoraan jostakin sketsiohjelmasta. Nimitimme itseämme ”Homssuksi ja Hienohelmaksi”, ja olimme hyvä esimerkki siitä, miten vastakohtat vetävät toisiaan puoleensa. Pidin Umasta ja hänen kumppanistaan Antonysta. He kumpikin olivat olleet poikkeuksellisen ystävällisiä ja vieraanvaraisia minua kohtaan siitä lähtien, kun Uma ja minä ystävyystimme – tapasimme itse asiassa ensimmäistä kertaa juuri siinä samaisessa vaatekaupassa.

”Terve, Carolyn. Kävelin juuri sen Doughtonissa sijaitsevan talon ohitse, jota olet katsellut. Tiedän, että luovuit jo ajatuksesta, mutta minusta sinun pitäisi miettiä vielä. Siinä talossa on potentiaalia, ja sen arvoa on helppo nostaa. Ajattelin vain tulla kertomaan.” Uma oli työskennellyt aikaisemmin kiinteistövälittäjänä ja oli aina valmis jakelemaan neuvojaan.

”Kiitos, Uma, mutta tiedät kyllä, että en halua mitään remonttikohdetta.”

Uma vilkaisi Markia ja katsoi minua kysyvästi, mutta en esitellyt heitä toisilleen. Itse asiassa toivoin Uman poistuvan, jotta voisin jatkaa keskustelua mielenkiintoisen asiakkaani kanssa.

”Hyvä on, ehkä minun on parasta nyt suunnata kotiin. Jos haluat, niin pistäydä töiden jälkeen meillä lasillisella. Ehkä saan vielä mielesi muuttumaan.”

”Kiitos, Uma. Tulen kyllä. Mutta olen jo tehnyt päätökseni sen talon suhteen.”

Uma lähti, ja jatkoin keskustelua Markin kanssa. Kerroin, että olin muuttanut Tetburyyn vähän aikaa sitten ja etsiskelin itselleni sopivaa omistusasuntoa ja että asunnon löytäminen oli osoittautunut odotettua vaikeammaksi.

Markille oli niin helppo puhua, että minusta tuntui, kuin olisin tuntenut hänet koko ikäni. Hän kysyi perheestäni, ja kerroin hänelle kahdesta aikuisesta tyttärestäni, Larasta ja Emmasta. Otin käteeni *Cotswold Life* -lehden, joka lojui avoimena pöydällä, ja näytin Markille kuvia nuoremasta tyttärestäni Emmasta. Hän oli toiminut mallina liikkeestämme kerrotavassa jutussa.

”Eikö hän olekin ihana?”

”On, todellakin.”

”Ja hänen sisarensa on aivan yhtä viehättävä, enkä tarkoita pelkästään ulkonäköä. He ovat todella ihania tyttöjä. Minulla on ollut onnea.”

”Olet siis naimisissa?”

Mark oli jo maininnut, että hänellä itsellään oli kolme avioliittoa takanaan.

”En.”

”Mutta varmaan sinulla on joku?”

Kysymys oli suorasukainen, enkä vastannut ihan heti.

”Ehkä...”

Asia ei kuulunut hänelle tippaakaan, mutta en ole ikinä osannut jättää vastaamatta kysymyksiin, valehtelemisesta puhumattakaan.

”Olen kyllä tapaillut ihmisiä sen jälkeen, kun muutin tänne”, jatkoin, ”mutta vain yksi onnistui hetkauttamaan. Ikävä kyllä hänenkin käytötavoissaan oli parantamisen varaa. Eli ei ketään. Olen sinkku ja tyytyväinen elämäni.”

Käännyin häneen päin vastatessani, ja vino hymy karehti hänen huulillaan hänen katsoessaan minua suoraan silmiin.

”Vai niin.”

”Mutta olen pahoillani, nyt minun täytyy sulkea liike.”

Vaikka olen luonteeltani avoin, minusta tuntui, että olin saattanut paljastaa itsestäni liikaa. Toisaalta mies oli rohkaissut minua, ja hänelle oli niin helppo puhua.

”Oletko täällä töissä joka päivä?”

”En. Tavallisesti neljänä päivänä viikossa, mutta en koskaan samoina neljänä päivänä.”

En pidä rutiineista, ja nautin epäsäännöllisistä työajoista. Elämä tuntuu silloin vapaammalta, eikä toisten ihmisten ole niin helppoa puuttua tekemisiini.

”Mistä sitten tiedän, minä päivinä olet töissä?”

”Et mistään.”

”No miten sitten löydän sinut?”

Katsoin suoraan häneen.

”En todellakaan tiedä.”

Jännitys oli käsin kosketeltava.

”Antaisitko minulle puhelinnumerosi?”

Hän piteli käsissään puhelinta, peukalot valmiina.

Ja annoin numeroni. Noin vain. Hän tallensi sen puhelimeensa ja katsoi sitten minua.

”Minkä takia itse asiassa annoit minulle numerosi?”

”En oikeastaan tiedä. En yleensä tee niin.”

Olin hieman hämmentynyt. Miksi *ihmeessä* olin antanut hänelle numeroni? Se ei ollut ollenkaan tapaistani.

Yhtäkkiä kuulin puhelimeni soivan takanani olevassa kaapissa.

”Halusin vain varmistaa”, Mark hymyili. ”Hyvä juttu.”

Sitten hän tarttui minua kädestä ja kumartui suutelemaan sitä. Pyysin anteeksi, koska käteni oli kylmä.

”Kylmät kädet, lämmin sydän”, hän lausahti ja katsoi taas syvälle silmiini. Sitten hän kääntyi kannoillaan ja lähti, mutta kääntyi vielä katsomaan minua hymyillen lasioven takaa, ennen kuin katosi pimeään iltaan.

Puhelimeni ilmoitti uudesta viestistä.

17.25

Onnistuinko hetkauttamaan?

Minun ei tarvinnut edes miettiä vastausta.

Ehkäpä vähän.

Suljin myymälän ja menin ostamaan viinipullon ja tupakkaa. En tavallisesti polttanut, mutta ilmeisesti olin aistinnut miehen vaatteisiin tarttuneen hienoisen tupakantuoksun ja hän alkoi jo vaikuttaa käyttäytymiseeni. Lähdin tapaamaan Umaa. Lasi viiniä ja savuke tekisivät nyt hyvää. Halusin myös pohtia sitä, mitä minulle oli juuri tapahtunut. Myymälään oli kävellyt tuntematon mies; siinä ei sinänsä ollut mitään erikoista, mutta nyt se tuntui jotenkin täysin poikkeukselliselta – ja merkitykselliseltä. Minulle ei ollut koskaan tapahtunut mitään vastaavaa.

”No niin, kuka se seurassasi ollut mies oli?”

Uma kaatoi meille kolme isoa lasillista huolella temperoitua valkoviiniä. Hän ja Anton nauttivat aina iltaisin lasillisen tai pari.

”En tiedä. Hänen nimensä on Mark. Hän on töissä lentokentällä. Hän vain pistäytyi myymälään vilkaisemaan yhtä takkia, ja me aloimme jutella.”

”Voi taivas! En tajunnut yhtään, mistä siinä oli kyse. Ihmettelinkin, miksi et esitellyt minua. Luulin, että hän oli ystäväsi – sain siis sellaisen vaikutelman, että te tunsitte toisenne jo entuudestaan. Minusta tuntui tosiaan, että keskeytin jotakin.”

”No, niin sinä teitkin! Katsokaapa tätä.”

Näytin heille puhelimessa olevaa viestiä.

”Kiva kysymys”, Antony sanoi hymyillen vinosti.

Samalla hetkellä sain uuden viestin, ja tunsin pulssini kiihtyvän lukiesani sitä. Mark kysyi minulta, halusinko hänen kertovan rehellisesti, mitä hän oli etsinyt liikkeestä, ja jatkoi sitten:

17.55

Itse asiassa en ollut etsimässä mitään, mutta löysin silti jotain.

Voi Luoja. Mies ei turhia aikaile.

”Ja katsokaa tätä.”

Näytin uuden viestin Umalle ja Antonylle, jotka vilkaisivat toisiaan merkitsevästi.

”Olet tainnut tehdä valloituksen”, Uma totesi kohottaen lasiaan. ”Kippistä sille, kultaseni!”

Olin kiihdyksissä, mutta varovainen. Kaikki oli tapahtunut liian nopeasti. En vastaisi heti. Minun täytyisi koota ensin itseni. Mutta mies ei luovuttanut.

19.24

Saitko viestini?

En malttanut enää olla vastaamatta.

Sain. Mitä sinä tarkalleen ottaen löysit?

Haluan olla nyt rebellinen.